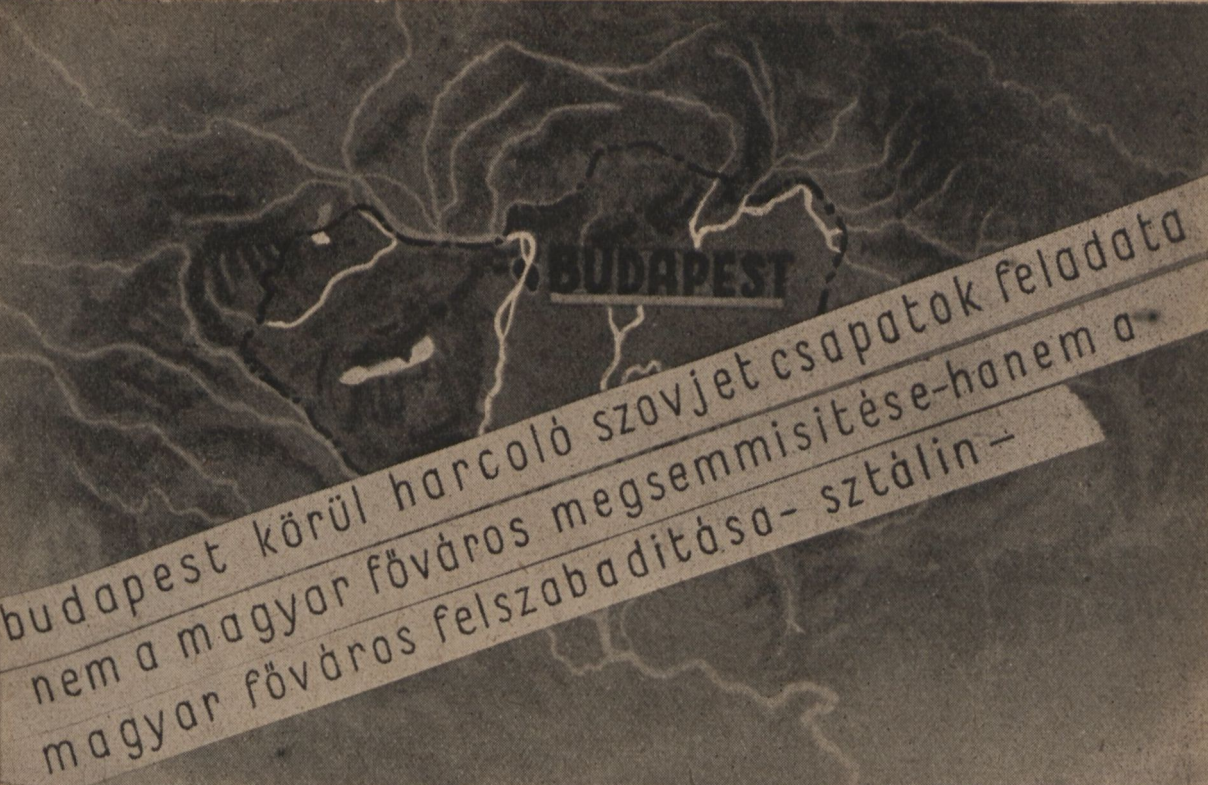




BUDAPEST

budapest körül harcoló szovjet csapatok feladata
nem a magyar főváros megsemmisítése-hanem a
magyar főváros felszabadítása- sztálin-

SZÜCS MIKLÓS
alezredez

A SZOVJET HADSEREG HADMŰVELETEI MAGYARORSZÁGON

A hazánk felszabadítása érdekében folytatott hadműveletek szerves alkotórészét képezik azoknak a tíz, hatalmas csapásnak a sorozatából álló gigászi hadműveleteknek, melyeket a Szovjet Hadsereg 1944. év folyamán hajtott végre. E hadműveletek során, — melyek méretüket és kiterjedésüket, valamint a hadműveletekben alkalmazott élő és anyagi erők nagyságát tekintve, a hadtörténelemben egyedülállóak — tisztította meg a Szovjet Hadsereg a Szovjetunió földjét a fasiszta betolakodóktól és szabadtotta ki a kelet- és délkelet-európai államok népeit is a fasizmus bilincseitől.

A háború első napjaitól folyamatosan erősödő Szovjet Hadsereg, miután a Sztálingrád-i csatában bebizonyította, hogy ellenfelénél minden tekintetben erősebb, az 1943-as év nagy csatáiban — a Kurszk-i, Karkov-i és Szmolenszk-i csatákban — véglegesen kudarcba fullasztotta a német kalandor stratégia utolsó kísérleteit és a kezdeményezést az egész arcvonalon magához ragadta.

Az 1944-es év csapásainak eredményeképpen 1944 augusztus elején a szovjet csapatok arcvonala a Rigai-öböltől egyenesen délre a Duklai-hágó irányába húzódott, majd innen délkeletre fordult s Kolomeán és Jassin át Odesszát érte el.

Az arcvonal eme helyzete — melyet az jellemez, hogy az eddig földrajzilag egységes hadszínteret, a Kárpátok két részre osztják — új hadművelleti szakasz kezdetét jelentette a szovjet hadvezetés számára.



DÍSZSZEMLE

A sztálini hadvezetés a német fasizmus megsemmisítésének folyamatán belül feladatának tekintette a csatlós államok elnyomott millióinak felszabadítását és felszabadított népeiknek a fasizmus elleni harc szolgálatába való állítását. A katonai szempontokon kívül elsősorban ez volt az a döntő szempont, mely a Szovjet Hadsereg hadműveleteinek a Dunamedencére való kiterjesztését megkövetelte.

Ukrajna felszabadítása után a Szovjet Hadsereg déli támadó csoportjának további hadműveleti alkalmazására a szovjet hadvezetés számára két lehetőség adódott. Dönteni kellett afelől, hogy a déli támadó csoport az Erdős Kárpátok hágoín át törjön-e előre Budapest—Bécs irányába, avagy a Bukarest—Belgrád-i kerülővel délről támadjon Magyarország és Ausztria ellen.

Az első esetben a Szovjet Hadseregnek a Kárpátok műszakilag is jól megerősített nehéz akadályain kellett volna áttörnie.

A második támadási irány választása mellett, — mely bár hosszabb, de viszonylag könnyebb és kevesebb véráldozattal járó utat jelentett a szovjet csapatok számára — mindenekelőtt Románia várható átállása szolgált. Ennek a támadási iránynak a választása — ezenkívül — keresztülhúzta azokat a hiú burzsoá ábrándokat is, melyeket a délkelet-európai csatlós államok reakciós köréi és Churchillék szövögettek, ezekben az államokban a kapitalizmus konzerválására vonatkozólag.

Horthyék, akik fasiszta politikájukhoz híven, 1941-ben Hitler oldalán orvul rátörtek a Szovjetunióra, — akárcsak fasiszta cimboráik — a háború első hónapjától „villámsikereket” reméltek. Úgy gondolták, hogy akárcsak a többi európai országot, a Szovjetuniót is pár hónap alatt le lehet győzni és a szocializmust könnyűszerrel meg lehet semmisíteni.



1950 APRILIS 4.

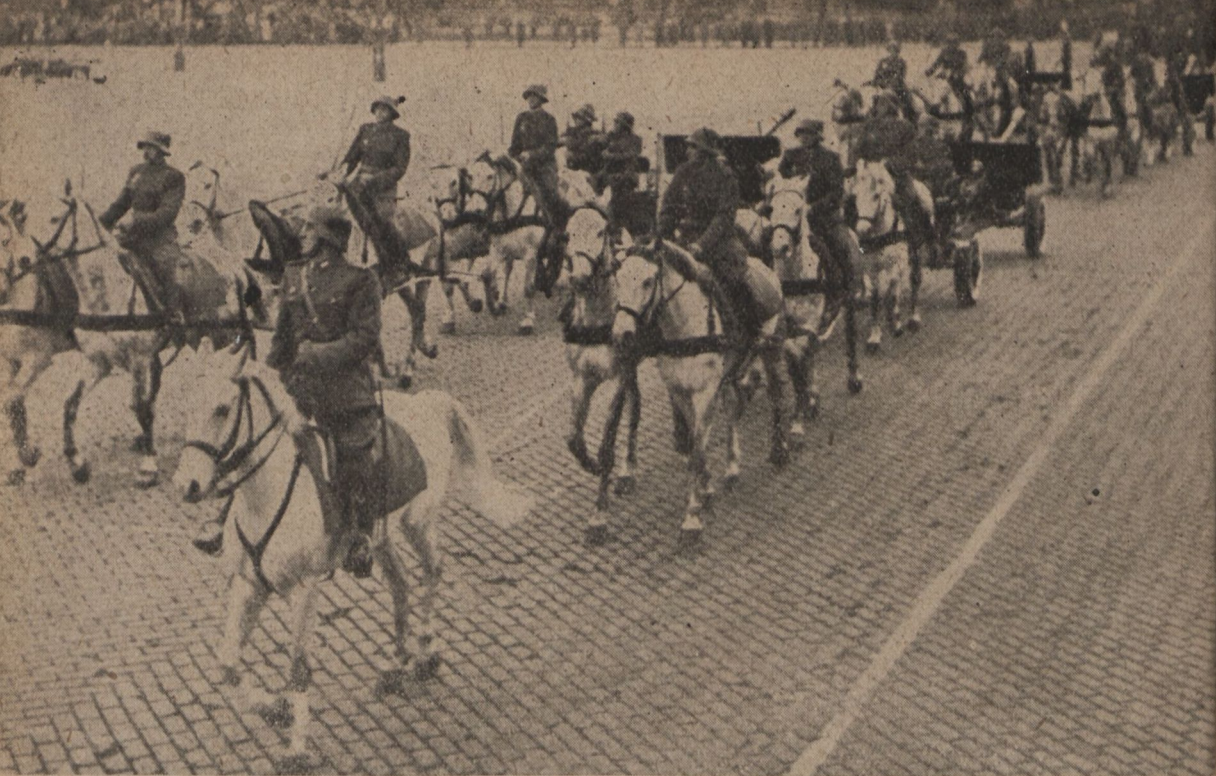
A magyar reakció, a németek 1943—44. évi sorozatos kudarcait és vereségeit, valamint a Szovjet Hadseregnek az ország határához való közeledését látva, azzal vigasztalta magát, hogy majd a Kárpátok gerince megállásra fogja kényszeríteni a szovjet csapatokat és a háború befejeződik, mielőtt a Szovjet Hadsereg Magyarországot felszabadíthatná, vagy legalábbis az országot angolszász csapatok fogják megszállni.

A magyar uralkodóosztály minden igyekezete arra irányult, hogy hatalmát a németek veresége esetére is biztosítsa és Magyarországon a kapitalista rendszert konzerválja. Ezért egyrészt még fokozottabban támogatták Hitlert, hogy ezáltal is késleltessék a Szovjet Hadsereg előnyomulását, másrészt tárgyalásokat kezdtek az angolszász imperialistákkal.

★

Horthyék még akkor is, amikor a Szovjet Hadsereg már az ország határain állott, az angolszászok trieszti partraszállásában és az angol ejtőernyősök megjelenésében „reménykedtek”. A magyar uralkodóosztály a hatalomhoz való görcsös ragaszkodás és a saját tömegeitől való félelem miatt — de mindenekelőtt végtelen és vak szovjetgyűlöletéből kifolyólag — a Szovjetunióval való béketárgyalások megkezdéséről, mint az egyetlen reális lehetőségről, mely az országot a fasiszta háború pusztításaitól megmenhette volna, hallani sem akart.

1944 augusztusában a Jassi—Kisinev-i szovjet győzelem következtében Románia augusztus 23-án kilépett a háborúból és hadat üzent a németeknek. A Románián át déli irányba előretörő 3. ukrán hadseregcsoport sikeres hadműveleteinek hatására szeptember 8-án Bulgária is a fasizmus ellen fordult.



DISZSZEMLE

A romániai és bulgáriai események még egy utolsó, kedvező alkalmat jelenthettek volna Horthyék számára is, a teljesen kilátástalan harc beszüntetésére. A magyar uralkodóosztály azonban sokkal inkább fasiszta volt, minthogy erre a lépésre rá tudta volna magát szálni.

1944 szeptember végére a déli arcvonalon működő szovjet erők — a 2., 3. és 4. ukrán hadseregcsoport — befejezték a Magyarország elleni támadáshoz való felvonulásukat. Északon Petrov tábornok csapatai, a Kárpátok előhegyein átkelve, Csehszlovákia északi és keleti határain állottak. Malinovszkij marsall seregtestei a Dél-Erdélyben felvonult román erők biztosító láncja mögött a Déli-Kárpátok szorosain áthaladva, Torda, Temesvár, Arad térségében gyülekeztek. Tolbuchin marsall csapatai Bulgária megtisztítása után Belgrád irányába törtek előre.

A szovjet hadvezetés a Magyarország elleni főtámadás irányául az Arad—Budapest irányt választotta. Ez a főhadműveleti irány nemcsak az ország szívének, Budapestnek a felszabadításához is a legkedvezőbb, legrövidebb és legkevesebb járó utat jelölte meg a szovjet csapatok számára, hanem a Keleti-Kárpátok jól kiépített állásaiban védekező fasiszta csapatokat is a teljes bekerítés veszélyével fenyegette.

A Szovjet Főparancsnokság terve szerint, a főtámadást végrehajtó 2. ukrán hadseregcsoport támadásával egyidejűleg, a 3. ukrán hadseregcsoport egységeinek Belgrád felszabadítása után a Duna—Tisza között támadó zöm balszárnyát kellett biztosítani, míg a 4. ukrán hadseregcsoportnak a zöm támadásának érvényesülése után a Kárpátokon keresztül kellett támadnia Csehszlovákia felszabadítására.

A fasiszták látva a fenyegető veszélyt, mindent elkövettek utolsó európai csatlósuk megmentésére, magyarországi élesztáruk biztosítására. Hitler



1950. APRILIS 4.

tisztában volt azzal, hogy Magyarország elvesztése megnyitja az utat Németországnak délről való közvetlen megtámadásához is, ezért a Nyugati arcvonal és a Keleti arcvonal más szakaszainak gyengítése árán, jelentős német erőket — mintegy 70 hadosztályt — összpontosított a Keleti arcvonal déli szakaszára.

A bölcs és előrelátó sztálini hadvezetés és a szovjet csapatok támadásának lendületével szemben azonban hiábavalónak bizonyult a németek minden igyekezete és erőlködése.

1944 október elején megkezdődött a Szovjet Hadsereg kilencedik sztálini csapása, mely kiszakította hazánkat a fasizmus karmaiból és meghozta népünknek a rég várt felszabadulást.

A Szovjet Hadsereg magyarországi hadműveleteit három szakaszra oszthatjuk:

Első hadműveleti szakasz: Tiszántúl és Erdély felszabadítása, a Duna—Tisza között hídő létesítése a Budapest elleni támadáshoz.

Második hadműveleti szakasz: Budapest körülzárása és felszabadítása.

Harmadik hadműveleti szakasz: Német támadás a Dunántúlon, szovjet ellentámadás, a Dunántúl megtisztítása, az ország teljes felszabadítása.

1. Tiszántúl és Erdély felszabadítása, a Duna—Tisza között hídőállás létesítése a Budapest elleni támadáshoz.

Malinovszkij marsali csapatai október 6-án Aradnál áttörték a német állásokat és az áttörés helyén bevetett páncélos és lovas seregtestek gyors ütemben törtek előre. Az északi irányba támadó zöm október 9-én elérte Debrecen, majd az október 19—20-án itt lezajlott páncélos csatában súlyos vereséget mért a németekre. Debrecen felszabadításából a román Tudor Vladimiroscu-hadosztály is derekasan kivette a részét



DÍSZSZEMLE

Az Arad területéről nyugati irányba támadó csapatok október 8-án elérték a Tiszát, október 11-én elfoglalták Szegedet, majd 24-én Kiskúnhalast birtokbavéve, hatalmas hídfőt létesítettek a Duna—Tisza közén.

A 2. ukrán hadseregcsoport jobbszárnyán támadó erők október 11-én elfoglalták Kolozsvárt, majd október végén Csapnál elérték a Tiszát.

A 2. ukrán hadseregcsoportnak széles arcvonalon megindított támadása a német vezetést arra kényszerítette, hogy erőit szétforgácsolja. Az áttörési helyeken keletkezett réseket a németek tartalékaik ide-oda dobálásával igyekeztek betömni, de kísérleteik hiábavalóknak bizonyultak.

A 2. ukrán hadseregcsoport sikeres északi irányú előretörésének következtében a Keleti-Kárpátokban védekező fasisztákat a bekerítés veszélye fenyegette, ezért kénytelenek voltak a Kárpáti-átjárókat a 4. ukrán hadseregcsoport előtt megnyitni. Petrov tábornok csapatai október 18-án már mindenütt átkeltek a Kárpátok gerincén és mélyen behatoltak Csehszlovákia területére. A 4. ukrán hadseregcsoport balszárnyán működő egységek október 18-án elfoglalták Körösmezőt, elérték a Tisza felső folyását és felszabadították Máramarosszigetet. Október 27-én felszabadult Ungvár.

A 3. ukrán hadseregcsoport jobbszárnyán működő erők október 12-én elfoglalták Szuboticát, október végén pedig Baja és Novisad között elérték a Dunát. A Dunán Turnu-Szeverin-től délre átkelt zöm október 16-án befejezte Belgrád körülfűrését. 20-án pedig felszabadította a várost. Ismeretes, hogy az imperialista ügynökökből álló Tito-banda kezdettől fogva azt a nacionalista álláspontot hangoztatta, hogy a Szovjet Hadsereg nem játszott döntő szerepet Jugoszlávia felszabadításában. A jugoszláv nép azonban nagyon jól tudja, hogy felszabadítása a Szovjet Hadsereg műve volt, hogy a maga erejéből nem győzhette volna le a német fasizmust.



1950. APRILIS 4.

Az októberi hadműveletek eredményeképpen Malinovszkij tábornok csapatai Csaptól Titelig széles arcvonalon a Tisza balpartján állottak, sőt alsófolyásánál át is keltek. Felszabadították Erdélyt, mélyen behatoltak Magyarország területére és a Duna—Tisza között hatalmas hídfőt létesítettek a Budapest elleni támadáshoz.

Petrov tábornok hadseregcsoportja Kárpát-Ukrajna nagy részét, Tolbuchin marsall csapatai pedig Belgrádot szabadították fel.

2. Budapest körülzárása és felszabadítása.

A Budapest elleni támadásnak — a Szovjet Hadsereg Magyarország-i főhadműveleteinek — célját abban határozta meg a Szovjet Főparancsnokság, hogy a főváros felszabadítása, illetve a fővárost védő fasiszta erőcsoport bekerítése és megsemmisítése révén, Magyarországot kikapcsolja a háborúból, a fasiszmus elleni harc oldalára állítja és ezáltal megnyitja az utat Németországnak délről való megtámadásához.

Budapestre a főcsapást, a 2. ukrán hadseregcsoport Duna—Tisza között támadó zömének kellett mérnie. Ezzel egyidőben a jobbszárnyon működő erőknek Szolnok területéről északi és északnyugati irányba, Magyarország északi iparvidéke ellen kellett támadniuk és a Budapest elleni főtámadást jobbról biztosítaniuk, illetve ellenséges erők magukravezetésével megkönynyíteniük. A 3. ukrán hadseregcsoport feladata az volt, hogy a Dráva-torkolattól északra a Duna jobb partján hídfőállást foglalva, zömével északi, részekkel pedig nyugati irányba támadjon, Budapest nyugatról való körülzárására, illetve a Dunántúl felszabadítására.

A 2. ukrán hadseregcsoport csapatai október 28-án a Duna—Tisza között áttörték a fasiszták jól kiépített állásait és november 1-én Kiskőröst és Kecskemétet, 3-án pedig a Budapesttől 20 km-re lévő Alsó-Némedif fog-



DISZSZEMLE

lalták el. A német hadvezetésnek — a szovjet csapatok gyors és váratlan előretörése következtében, mely már Budapestet közvetlenül fenyegette — nem állott elegendő idő rendelkezésére, hogy nagyobb tartalékokkal összpontosított ellentámadást hajtson végre, hanem a Budapest alá irányított tartalékokat részenként, szinte menetsoportosításból volt kénytelen bevetni, ami megsemmisülésüket jelentette.

A szovjet csapatok Duna—Tisza közötti támadása egyik ragyogó példája azoknak a nagyszerű teljesítményeknek, amelyeket a Szovjet Hadsereg a magyarországi harcokban éppúgy, mint az azt megelőző és követő támadó hadműveletek idején elért.

Az őszi esőzések, a rossz utak, az ellenség ellenállása és mélységben erősen tagolt védőrendszerének ellenére a szovjet csapatok öt nap alatt több mint 60 kilométert tettek meg harcolva és helyenként napi 20 kilométerrel haladtak előre.

November 3-ától kezdve a fasiszták ellenállása Budapest irányába észrevehetően megerősödött. November 5-én öt páncélos hadosztállyal Kecskeméttől északnyugatra ellentámadást kíséreltek meg, november 8-án pedig Bajánál a Dunán átkelve, hátba akarták támadni a Budapest alatt álló szovjet csapatokat. Mindkét kísérletük azonban kudarcba fulladt és a szovjet csapatok a németek minden erőlködése ellenére, november végére délkeletről elérték Budapest külső védelmi övezetét.

A 2. ukrán hadseregcsoport jobbszárnyán támadó csapatok november 9-én Szolnok és Polgár között keltek át a Tiszán. Az átkelést követő második napon átvágták a Budapest—Miskolc-i vasútvonalat, november 19-én Gyöngyöst, 26-án Hatvant, 30-án pedig Egert szabadították fel.

Miközben a 2. ukrán hadseregcsoport magáravonta az ellenség főerőit,



1950. ÁPRILIS 4.

Tolbuchin marsall hadseregcsoportja november végén Mohács környékén meglepetésszerűen átkelt a Dunán, Pécs, Mohács, Bátaszék felszabadítása után, december 2-án elérte Kaposvár, Dombóvár, Szekszárd, Paks területét, majd december 7-én Székesfehérvár és Nagykanizsa előterébe jutott.

Míg a 3. ukrán hadseregcsoport a Balaton és a Duna, valamint a Dráva és a Balaton között folytatta sikeres előretörését, Malinovszkij marsall csapatai december 3-án felszabadították Miskolcot, december 9-én pedig áttörték a németeknek Budapesttől északkeletre kiépített állásrendszerét és 3 nap alatt 60 km-t előretörve, elfoglalták Aszód, Vác, Nógrád és Balassagyarmat városokat.

A német állásoknak Budapesttől északkeletre végrehajtott áttörésével egyidőben a Budapesttől délre működő szovjet erők egy csoportja Ercsinél átkelt a Dunán és a fasiszták folyóvédelmét leküzdvé, egyesült a 3. ukrán hadseregcsoporthoz a Velencei-tó környékén harcoló egységével.

A 4. ukrán hadseregcsoport ezen idő alatt nehéz feltételek mellett, hegyes, erdős terepen, szakadatlan esőben és feneketlen sárban tört előre Csehszlovákia felszabadítására. A földrajzi és időjárási viszonyok miatt előrenyomulásának üteme természetesen lassabb volt, mint a tőle balra támadó Malinovszkij-hadseregcsoporté.

December 10-ére a 2. ukrán hadseregcsoport befejezte Budapestnek északról, délről, keletről való körülzárását, a 3. ukrán hadseregcsoport pedig a Budapestet délnyugatról védő — Balaton, Velencei-tó és a Duna között kiépített — „Margit“-vonal előtt állott.

A Tolbuchin-hadseregcsoport december 21-én Székesfehérvártól délre áttörte a „Margit“-vonal állásait és az áttörés helyén bevetett páncélos seregtestek 24-én felszabadították Székesfehérvárt és Bicskét, majd két



DISZSZEMLE

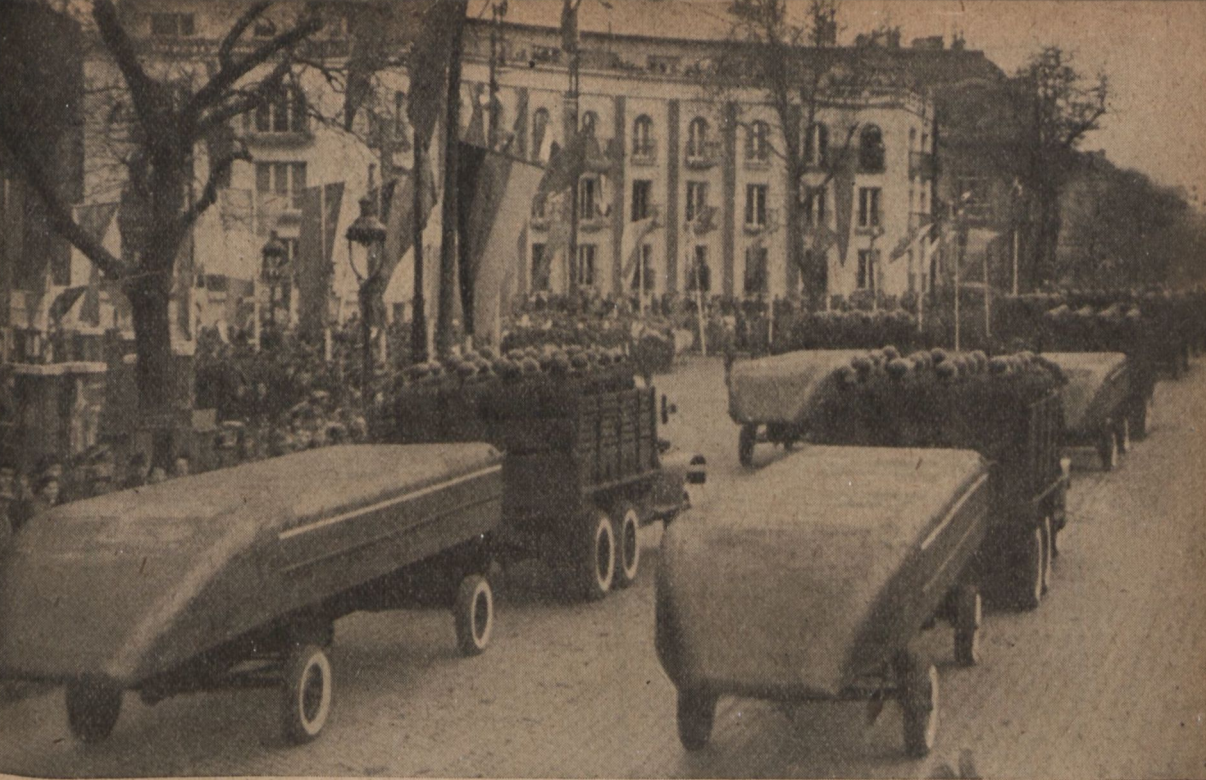
nappal később elérték Esztergomot, ahol egyesültek Malinovszkij csapataival.

December 26-ára befejeződött Budapest teljes körülrázása.

A körülrázott Budapest megtartásáért a németek elkeseredett kísérleteket tettek. Január 3-án Komárom területéről több gyalogos- és páncélos hadosztállal erős támadást intéztek Budapest irányába. A támadás azonban — bár a németek Esztergomot átmenetileg visszafoglalták és Budapestet 24 km-re megközelítették — nem járt eredménnyel és az elért helyi jellegű sikerekért a fasisztáknak óriási áldozatokkal kellett fizetniök. A 2. ukrán hadseregcsoport seregtesteinek a Duna északi partján való sikeres előretörése miatt, — mely Komáromig jutva a németeket oldalról és háttámadással fenyegette, — a fasiszták kénytelenek voltak ezen az arcvonalszakaszon a további kísérletezést abbahagyni. Január 18-án a németek Székesfehérvár területéről indítottak erős ellentámadást, hogy Budapestet déli irányból ériék el. Ez a kísérlet is azonban — akárcsak az előző — megtört a szovjet csapatok hős ellenállásán és lényegtelen helyi sikerek után, kudarcba fulladt.

Ezalatt Budapesten egyre jobban szorult a gyűrű a fasiszta védők körül.

Az ostromlott városban a fasiszták csak kegyetlen terrorral tudták uralmukat fenntartani. SS legények és nyilas brigantik géppisztollyal kényszerítették a polgári lakosságot árkokat ásni, barikádokat építeni és százával gyilkolták meg azokat, akik nem voltak hajlandók harcolni örült céljaikért. Miközben a fasiszta vezérkar a Vár alatti pincékben orgiákat rendezett és dorbézolt, nők, gyermekek és aggok ezrei pusztultak el az esztelen ellenállás következtében.



1950 APRILIS 4.

A szovjet harcosok nagyon jól tudták azt, hogy Budapest népe nem azonos a parlamentereket legyilkoló fasiszta terror-csapatokkal, ezért az aljas provokációk ellenére, minden igyekezetük a város megkímélésére irányult. Maga Sztálin generalisszimusz adott utasítást arra, hogy a szovjet nehéz tüzérség a várost ne lőjje. Ez természetesen több áldozatot kívánt a Szovjet Hadseregtől, de a szovjet harcosok a város és Budapest népének megkímélése érdekében vállalták ezt a súlyos áldozatot is.

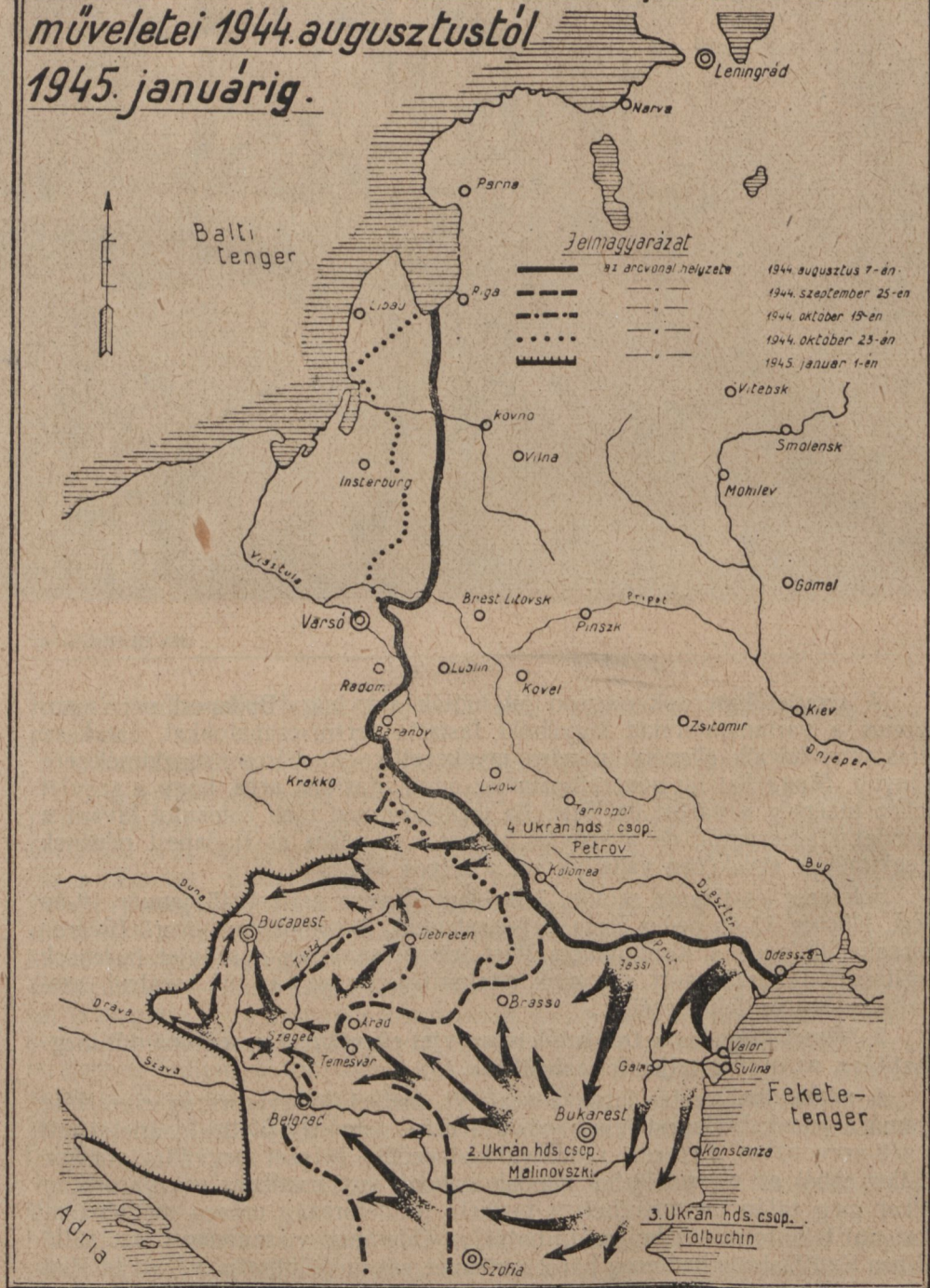
Sok ezer és tízezer szovjet hős kiontott vére árán 1945 január 18-án Pest, február 13-án pedig Buda is felszabadult. A romokban heverő főváros felszabadult népe a Kommunista Párt irányításával és a szovjet harcosok segítségével hozzáfogott a romok eltakarításához és az új, szabad, szocialista főváros felépítéséhez.

3. Német támadás a Dunántúlon, szovjet ellentámadás, a Dunántúl megtisztítása, az ország teljes felszabadítása.

A német hadvezetés látva a veszélyt, melyet Magyarország elvesztése számára jelent, Budapest felszabadulása után, még egy utolsó kísérletet tett a déli arcvonalon, a részére rendkívül kedvezőtlen helyzet megváltoztatására. Hitler abból az elgondolásból kiindulva, hogy egy esetleges magyarországi siker még talán megmentheti a fasiszta Németország erősen megtépázott katonai tekintélyét és helyreállíthatja az Oderához visszavonult, szétzúllófélben lévő fasiszta hadsereg harci szellemét, sőt megállíthatja a Szovjet Hadsereg Berlin irányában folyó támadását, március elejére nagyszabású ellentámadást készített elő Magyarországon.

A terv szerint, — mely nyilvánvalóan kalandor jellegű volt, — a Balatontól északkeletre összevont tartalékokkal, valamint a Dráva alsó folyásánál megindított támadással be akarta keríteni a 3. ukrán hadseregcsoportot

A Szovjet Hadsereg D. támadó csoportjának hadműveletei 1944. augusztustól 1945. januárig.



és a Dunán átkelve, a Bécs ellen támadó 2. ukrán hadseregcsoport hátába akart jutni.

A terv, a megsemmisülés előtt álló fasizmus utolsó rúgása volt, mely

még az utolsó pillanatban is megmaradt a minden realitást nélkülöző ostoba és kalandor elképzelések mellett.

A németek, kalandor tervük megvalósítása érdekében nagy gyalogsági erőket, tizenegy páncélos hadosztályt, erős tűzértséget és több repülő-hadtestet összpontosítottak Székesfehérvár térségében, és március 6-án megindították a támadást.

Tolbuczin marsall hős katonái azonban visszaverték a németek elkésredett rohamait és a nagy dirrel-durral beharangozott német támadás március 16-ára, lényegtelen helyi sikerek után befulladt. Még tartottak a németek újabb támadási kísérletei, amikor a szovjet csapatok a tartalékok beérkezése után, március 23-án ellentámadásra indultak Székesfehérvár térségében. A szovjet ellentámadás, az első két nap alatt 70 kilométerre vetette vissza a fasisztákat és március 24-én felszabadította Székesfehérvárt, Veszprém, Mór és Zirc városokat.

A Balatontól északnyugatra indított támadással egyidőben, a németek kísérleteket tettek arra is, hogy a szovjet csapatok oldala és háta ellen támadjanak. A bolgár csapatok segítségére siető szovjet hadosztályok Siklós és Harkány területén megállították a németek támadását, majd ellentámadással a Drávába szorították a fasisztákat. A német támadást követő szovjet ellentámadás a Balatontól délre is áttörte a német állásokat és Nagyatád, Nagybajom, Marcali felszabadítása után, április 2-án Tolbuczin csapatai bevonultak Nagykanizsára.

A sikertelen támadási kísérlet után a szétvert fasiszták Magyarország területén többé már nem tudtak lényeges ellenállást kifejteni a gyorsan előretörő szovjet csapatokkal szemben.

A 3. ukrán hadseregcsoportnak a Balatontól északra támadó részén március 26-án Pápát, 28-án Csornát és Sárvárt, 29-én pedig Szombathelyt, Kapuvárt és Kőszeget felszabadítva, 30-án átlépték az osztrák határt és Bécs irányába törtek előre.

A Balatontól délre támadó részek Nagykanizsának április 2-án történt felszabadítása után április 4-én lépték át a határt.

A 2. ukrán hadseregcsoportnak a Dunától délre támadó egységei március 28-án felszabadították Komárom és Győr városokat, majd április 3-án Pozsonytól délre osztrák területre léptek.

Április 4-én a fasisztákat üldöző szovjet csapatok már mindenütt túl voltak országunk határain és befejezték hazánk felszabadításának nagy művét.

A Szovjet Hadsereg Magyarország felszabadítása érdekében folytatott harcai a Nagy Honvédő Háború győzelmes hadműveleteinek legszebb példái közé tartoznak.

A Szovjet Hadsereg magyarországi hadjárata újból bebizonyította, hogy sem az ellenség elkésredett ellenállása, sem a nehéz földrajzi és időjárási viszonyok, sem a legmodernebb technika segítségével megerősített állások sem képesek a felszabadító küldetésük tudatában harcoló szovjet csapatok győzelmes előretörését megakadályozni. A magyarországi hadműveletek ismét bebizonyították, a Szovjet Hadsereg és a szovjet hadvezetés számára nincs megoldhatatlan feladat és nincs leküzdhetetlen akadály.

A Magyarországon vívott győzelmes csaták is a sztálini stratégia dalai és a Szovjet Hadsereg, valamint a szocialista hadművészet legyőzhetetlenségének újabb bizonyítékai.